

இதிகாரச்சுருக்கமும்
காலநீநுபணவிளக்கமும்.
ஆறாம் காலவகுப்பு.

மோசே. உ. பி. ஸ்ர. உதயதாரகை.—க. மு. ஸ்ர. தரு.

இஸ்ரவேலர்.—இஸ்ரவேலர் மிகுதியாய் விர்த்தியடைந்ததினால் எகிப்து தேசத்தார் மனங்கலங்கினார்கள். திரும்ப யோசேப்பை அறியாத வேளே இராசாத் தோன்றி அவர்கள் விர்த்தியாகாதபடி மிகவும் கொடிய அறியாமான சில கட்டளைகளை விதித்தான். அவன் அவர்களைத் தனக்கடியமைப்படுத்தி அவர்கள் மெலிவடையும்படி அவர்களுடைய சரிசர பெலத்துக்கடங்காத வேலைகளைக் கற்பித்து பட்டினங்களைக் கட்டக் கட்டாயமாய் வசப்படுத்தினான். திரும்பவும் அவர்கள் பெருகித் தழைத்தது கண்டு பெண்பிள்ளைகளை மாத்திரம் வளர்ப்பதன் லி ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தவுடனே நதியில் நிகேதனம் பண்ணும்படி கட்டளையிட்டான். அக்காலத்திலே மோசேயென்பவன் பிறந்து இந்தக் கட்டளைக்குத் தப்பி இராச குமாரத்திவசமிருந்து வளர்க்கப்பட்டான். மோசே பருவமான பொழுது தான் ஆபிரகாம் இசாக்கு யாக்கோப்பு என்பவர்களுடைய வங்கிஷ்த்தானென்றிந்து தன் வங்கிஷ்த்தானுக்குச் சொர்க்க தேவன் தரும் வரப்பிரசாதமின்ன தென்று தன் பெற்றோரிடத்துணர்ந்து எகிப்து தேசத்துயர்ந்த குலத்துக்கும் இராசாங்கத்துக்குமடுத்த சலாக்கியங்களைச் சுதந்தரிக்க யோக்கியயுயிருந்தும் அவைகளை மதியாமல் இகழ்ச்சி பெற்று வருத்தப்பட்ட இஸ்ரவேலருடன் சேர்ந்து அறித்தியமான பாவசந்தோஷங்களை அனுபவிப்பதிலும் பராபரனுடைய சனங்களுடனே துன்பத்தை அனுபவிப்பதே அதிக நலமெனத் தெரிந்துகொண்டான். ஒரு எகிப்தியன் இஸ்ரவேலருளொருவனைக் கொல்லும்படி அடிப்பதைக்கண்டு அந்த இஸ்ரவேலனைக் காக்கும்பொருட்டு எகிப்தியனைக் கொன்றான். எகிப்தியரிதை அறிந்தபடியால் மோசே தப்பியோடிச் சிவந்த சமுத்திரத்தைக்கடந்து அதற்கு வடபுறத்தில் இரண்டாய்ப்பிரிந்த குடாக்கடல்களுக்கிடே இருக்கும் பருவதங்களிற் சென்றான். அவ்விடம் ஆபிரகாமின் சுதனுகிய மீதியான்குடியேறின படியால் மீதியானென்னும் பெயர்பெற்றிருந்தது. மோசே மீதியானிலிருந்த பொழுது பராபரன் அவனுக்குப் பிரசன்னாகித் திரும்ப எகிப்து தேசத்துக்குப் போய் இஸ்ரவேலரின் முதியோரை அழைத்துக்கொண்டு பார்வோனிடஞ்சென்று தன் சனங்கள் எகிப்து தேசத்தை விட்டு நீங்கும்படி உத்தரவு கேட்கக் கற்பித்தார். மோசே அப்படிச் செய்தான். ஆயினும் தன் கோவில்க்கு உத்த

HISTORY AND CHRONOLOGY.*

(Continued from page 13.)

SIXTH ERA.

Moses—A. M. 2,500.—B. C. 1,500.

THE ISRAELITES.—The rapid increase of the Israelites rendered them in process of time objects of alarm to the Egyptians; 'a king arising who knew not Joseph,' he began to adopt the most rigorous and unscrupulous measures to diminish their number. He reduced them to the most abject slavery, employed them in building cities, exacting of them exhausting and overpowering labour. But finding that they still continued to increase, he commanded that all their male children should be thrown into the river as soon as they were born, and only females preserved alive. At this time Moses was born, and was preserved from the effects of this edict in consequence of having been taken under the protection of the king's daughter. When Moses came of age, having been made acquainted with his descent from Abraham, Isaac, and Jacob, and instructed by his parents in the privileges bestowed upon their nation by the God of heaven, he relinquished his fair hopes and prospects, as an Egyptian of high, even of royal rank, and claimed his connexion with the despised and persecuted Israelites. He chose "rather to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season." He saw an Egyptian smiting, probably putting to death, an Israelite, and taking the part of the Israelite, he killed the Egyptian. This being discovered, he fled across the Red Sea, to the mountains which lie between the gulfs into which the Red Sea divides itself at its northern extremity, which was then called the land of Midian, doubtless in consequence of Midian the son of Abraham, fixing his residence there. While Moses was in Midian, the Lord appeared to him and commissioned him to return to Egypt, there to call together the heads of the Israelites, and then to go to Pharaoh and demand liberty for the people to leave the land of Egypt. Moses did so. The demand was, of course, refused; but by a series of plagues, which Moses was commissioned to inflict on the land of Egypt, the last of which was the destruction, in one night, of all the first-born sons in Egypt, Pharaoh was compelled to yield to the demand and to let the people go. Moses accordingly led them towards the Red Sea as if he intended going round the northern extremity of its western gulf, but by the direction of God he turned and encamped close by the gulf on the western side. Pharaoh pursued them with his whole army and came up with them as they lay encamped, unable to go forward, for the sea was in their front, or to turn either to the north, or the south. In this extremity the Lord caused the sea to divide and directed Moses to lead the people through the bed of it. The Israelites thus passed in safety into the Arabian desert; while the Egyptian army in attempting to follow them, were caught by the return of the sea to its usual bed and drowned.

Moses conducted the people to the mountainous district, where he himself had found refuge; and there the law was given to them, and their civil and ecclesiastical polity arranged. They then marched northwards towards Canaan, and were directed to enter it, but being afraid, and refusing to go, they were condemned to wander forty years in the desert, till all the generation that came out of Egypt had died, with the exception of two persons. Towards the end of this journey Moses died, and Joshua succeeded to the command. He led them across the Jordan, which was miraculously divided to afford them a passage. He first took and destroyed the city of Jericho, and afterwards took the cities wherever he went, extirpating or driving out the Canaanites and settling the Israelites in their room.

Joshua did not complete the conquest of the land, many

* Read the sentence in the third paragraph in No. 2. with the addition of குமாரனை after தமது, i. e. தமது குமாரனை மாண்ட வடிவாக, &c.

ரவுகொடாமல் மறுத்ததினால் தான் அதிகாரம்பெற்ற பிரகாரம் எகிப்து தேசத்தில் வருவித்த வாதைகளினால் பார்வோனினுதியிலிணங்கிச் சனங்களைப் போம்பபடிவிட்டான். அவற்றுள் ஒரு வாதையினால் ஓரிலவே எகிப்தியருடைய முதற்குமாரர்கள் சகலருங் கொல்லப்பட்டார்கள். மோசே தன் எண்ணப்படி சிவந்தசமுத்திரத்தின் மேற்குக் குடாக்கடலுக்கு வடபாரிசமாக அவர்களை நடத்திக்கொண்டுபோய்ப் பின்பு பராபரனுடைய கட்டளையினாலே திரும்பி மேற்குத் திசையிற் குடாக்கடலுக்குச்சமீபத்திற் போய்ப் பாளையமிறங்கினான். அப்பொழுது பார்வோன் தன் சேனைகளுடன் அவர்களைப் பின்புறார்ந்து அவர்கள் தங்கள் முற்புறத்திற் சமுத்திரமிருந்ததினால் அந்த வழியாய்ப் போவதற்கும் தெற்கே யேனும் வடக்கேயேனும் திரும்புதற்கு மேலாவண்ணம் பாளையமிறங்கினவிடத்திற் போய் நெருங்கிக்கொண்டான். அந்த அவதியில் பராபரன் கடல் பிரியும்படி செய்து அதற்கு நடுவாக அவர்களை நடத்திக்கொண்டுபோம்படி மோசேக்குக் கற்பித்தார். அப்படியே இஸ்ரவேலர் மோசமின்றி அராபிவனத்திற் சென்றார்கள் அப்பொழுது அவர்களைப் பின்புறார்ந்த எகிப்திய சேனைகள் பிரிந்த சலந்திருப்பிச் சந்தித்ததினால் அதில் அமிழ்ந்தி மாயிந்தார்கள்.

மோசே அவர்களைத் தனக்குமுன் புசுவிடமாயிருந்த மலைநாட்டுக்கு நடத்திக்கொண்டு போனான். அங்கே பத்துக்கற்பனைகள் விதிக்கப்பட்டதுமன்றி அவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய தேசாசாரங்களுக்கும் சபை ஒழுங்குகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அப்பொழுது அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுக் காணல் தேசத்தை நாடி வடபுறமாக நடந்து அத்தேசத்திற் செல்லும்படி கற்பிக்கப்பட்டும் பயந்து போகாதிருந்ததினால் எகிப்து தேசத்தை நீங்கி வந்தவர்களுக்குள் இரண்டிபேரொழிய மந்தையாவரும் மரிக்குடளவும் நாற்பது வருஷத்துக்கு வனத்தில் அலைந்து திரியும்படி தெண்டம்பெற்றார்கள். இந்தப் பிரயாண முடிவில் மோசே இறந்துபோக யோசவாவென்பவன் சேனாபதியானான். அவன் தெய்வீகத்தினால் வழிவிட்டுப்பிரிந்த யோர்தானதி வழியாய் அவர்களை நடத்திக்கொண்டு போனான். முதன்முதல் பெரிக்கோ பட்டினத்தைப் பிடித்து திரிமுலமாக்கிப்பின்பு தான் செல்லுமிடந்தோறுமுள்ள பட்டினங்களைப் பிடித்துக் காணியரைத் தரத்தி அவர்களுக்குப் பதிலாக இஸ்ரவேலரை வாசம்பண்ணும்படி செய்தான்.

யோசவா முழுத் தேசத்தையும் வெற்றிகொள்ளவில்லை. அத்தேசத்தானுள் அ

னேகர் தோல்வியடைவாமல் அதில் இருந்தார்கள். அவன் இறந்தபின் சனங்கள் வக்கிரகாராதனையிலுட்பட அத்தேசத்திலிருந்த காணியரும் அடுத்த தேசத்தாராகிய மோபேயர் மீதியர் பெலித்தெயர் என்பவர்களும் அவர்களுக்கிடக்கண் செய்ய இடம்பெற்றார்கள்.

இக்காலத்தில் யோசுவாவுக்குப் பின்வந்த நியாயாதிபதிகள் இஸ்ரவேலரை ஆண்டுவந்தார்கள். அந்த ஆளுகை நின்று, ஈடய, வருடமளவும் அவர்கள் திரும்பத்திரும்ப வக்கிரகாராதனையிலுட்பட்டினிமித்தம் அடுத்த தேசத்தார் அவர்களைச் செயங்கொண்டு நெருக்கித் தண்டித்தார்கள். அவர்கள் மனந்திரும்பித் தங்களை மீட்டருண்படி பராபரணப் பிரார்த்தித்தபொழுது அவர் அவர்களுடைய பகைவரைச் செயங்கொள்ளும் பொருட்டு நியாயாதிபதிகளை ஏற்படுத்தினார். தேதோர், பாராக், கிதியன், செப்தா, சாம், சொன், இலையா, சாமுவேலென்பவர்கள் அந்த நியாயாதிபதிகளுட்கிலர் அவர்களிலிற்று நியாயாதிபதி சாமுவேல். பின்பு சனங்கள் தங்களை ஆள ஒரிராசாவேண்டு மென்று விரும்பினதினாற் பராபரன் அவர்களுடைய பிரியப்படி சவுலென்பவனை அவர்களுக்கிராசாவாக அபிஷேகம் செய்யும் பொருட்டுச் சாமுவேலுக்குக் கற்பித்தார். ஆயினும் அவன் நீதிப்படி நடவாத்தினால் கத்தர் அவனைத் தன்னித் தாலிதை இராசாவாகத் தெரிந்துகொண்டார்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட நாட்டொடுத்துச் சவுலென்பவன் தாலிதை அத்தியந்த வன்மத்துடனே தொடர்ந்து திரிந்தான். இறுதியில் சவுலும் அவனுடைய குமாரனாகிய உதாரமுஞ் சாந்தமுள்ள யோனத்தானென்னும் வாலிபனும் பெலிஸ்தேயரால் யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டார்கள். பின்புதாலிது கிதில்து அவதரிக்க, தூரு. வருஷத்துக்கு முன் யூதேயாத் தேசத்தின் சிங்காதனத்தில் ஏறிக் கிதினது அவதரிக்க, தூசா. வருடத்துக்கு முன் இஸ்ரவேலர் சகலருக்கும் இராசாவானார்.

தாலிது மகா பராக்கிரமசாலியாதிச் சீரியரையும் பெலிஸ்தேயரையும், மோபேயரையும், ஏதோமேயரையும் தன் கீழ்ப்படுத்தி ஐவ்வேந்திலைநதியவழியுமிமத்திய சமுத்திரபரியந்தமுள்ள நாடெல்லாம் தனக்குத்திறைதரும்படி பண்ணிக்கொண்டான். கிதினது அவதரிக்க, தூரு வருடத்துக்கு முன் தனக்குப் பின் ஆளுகை செய்யும் தன் குமாரனாகிய சாலோமோனுக்குத்தன் நிராச்சியத்தை ஒப்புவித்து மரித்துவிட்டான்.

பெலிஸ்தியன்.—இத்தேசத்தவர்கள் ஆபிரகாமுடைய காலத்திலும் மோசேயுடைய காலத்தில் அதிகமாய்ப் பெருகிச் செறிந்திருந்தார்கள். காணன் வங்கிஷத்திற் ரோஸ்நிய ஏதியரும், ஏவியரும், அமோரியரும், யேபூசியருமாகிய பற்பல கோத்திரத்தார் அதிற் குடியேறிப் பலங்கொண்ட அரண் பொருந்திய அனேகம்

of the natives retaining their footing in it. After his death the people fell into idolatry, and the Canaanites, who were in the land, or the neighbouring nations, particularly the Moabites, Midianites, and Philistines, obtained power to oppress them.

During this period, the Israelites were governed by judges, who succeeded Joshua. This government continued for 320 years, during which period they from time to time fell into idolatry, and were punished by being overpowered and oppressed by the neighbouring nations. When they repented and prayed to God for deliverance, he raised up judges who obtained victories over their enemies. Among their judges, were Deborah and Barak, Gideon, Jephtha, Samson, Eli and Samuel. Samuel was the last of the judges, for the people then desiring to have a king placed over them, God directed him to comply with their wishes, and to anoint Saul to be their king. He, however, proving unfaithful, the Lord rejected him and chose David to be king. This choice came to the ears of Saul, who from that time pursued David with the most deadly malignity. At length, Saul and his son Jonathan,—a young man of the noblest and most amiable character—were slain in battle by the Philistines, and David ascended the throne of Judah, B. C. 1,055, and became king of all Israel, B. C. 1,048.

David was a warlike prince; he subdued the Syrians, the Philistines, the Moabites and Edomites, and brought that whole district of country which lies between the river Euphrates and the Mediterranean sea under tribute. David died, leaving his dominions to his son Solomon, who succeeded him, B. C. 1,015.

PALESTINE.—This country had in the days of Moses become more densely peopled than it was in the days of Abraham. It was occupied by several tribes, descended from the same stock, namely, the family of Canaan; as the Hittites, Hivites, Amorites, and Jebusites. These tribes had built many strongly fortified cities, and had brought the ground into general cultivation. But in their prosperity, they had cast off all fear of God. They occupied that land which God had destined for the seat of his own people; and by the time that the Israelites had become sufficiently numerous to occupy it, they were, by their wickedness, ripe for the fate that awaited them. They had abundant warning of the purpose of God to expell them. But the Canaanites, so far from taking warning and retiring from the country, seem to have been at more pains to fortify themselves in it; so that when they were attacked by Joshua, they seem to have regarded themselves quite prepared by their fortresses, their armaments, and their leagues for mutual defence, to repel him.

They were, however, subdued with amazing rapidity, but not wholly expelled nor extirpated. Considerable numbers of them remained in the land, and for many ages greatly harassed the Israelites.

In the time of David these original inhabitants of the holy land were either extirpated or thoroughly subdued. Of the cities on the coast, Tyre rose to great eminence; and the inhabitants of Tyre became celebrated for their skill in navigation and commerce. Hiram, king of Tyre, gave Solomon much assistance in the building of the temple; they sent out in conjunction, fleets from Ezion Geber, on the Red Sea for commercial purposes.

The nations immediately surrounding Palestine, as Syria, Moab, Ammon, Edom, Midian, were in the days of David brought into subjection to his empire.

Of those descendants of Abraham who settled in the neighbourhood of Palestine, chiefly in what is now the peninsula of Arabia, the Ishmaelites, Midianites and Edomites had increased, and become nations governed by kings of their own. The Moabites and Ammonites also had become independent kingdoms.

EGYPT.—Egypt was, at this time, the chief seat of arts and sciences. If the book of Job was written by Moses, as is generally believed, astronomy, mineralogy and natural history, had been cultivated to a considerable extent, and the writings of Moses manifest the most perfect simplicity, purity, and sublimity of diction. Much, however,

பட்டினங்களைக் கட்டி நிலத்தைச் செய்கைப்படுத்தினார்கள். ஆயினும் செல்விக்கையான காலத்தில் தெய்வ பயத்தை நீங்கி அவபத்தாரார்கள் அவர்கள் பராபரன் தமது சொந்தச் சனத்துக்காக நியமித்த தேசத்திலிருந்து பின் அதைச் சுதந்தரிக்க இஸ்ரவேலர் விர்த்தியடைந்தபொழுது தங்கள் தீமையினாலே தங்களுக்கு நேரிடுமாக்கினைக்கு ஏதுவாணார்கள். காணியர் பராபரன் தங்களை அகற்றிவிடுவாரென்று பலவித எச்சரிக்கை பெற்றும் அவ்வெச்சரிக்கைப்படி தேசத்தை விட்டு நீங்காமல் அதில் இருக்கும்படி தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டு வகைதேடினார்கள். யோசுவா அவர்களை எதிர்த்தபொழுது அவனைத் தூரத்திலிடத் தங்களை அணிலும் செண்களினாலும் ஒருவர்க்கொருவரிருந்த ஐக்கத்தினாலும் எத்தனமாயிருக்கிறோமென்று நினைத்திருந்தார்களெனத் தோற்றுகின்றது.

அவர்கள் அதிசீக்கிரத்தில் வசப்பட்டும் அவர்கள் எல்லாரையும் அழிக்கவந்து ரத்தவுமில்லை. அவர்களுக்குள் அனைகர் அத்தேசத்திற் தங்கி நெடுங்காலமாக இஸ்ரவேலை வருத்தினார்கள்.

ஆதிதொட்டிருந்த இந்தச் சனங்களுக்குள் தாலிதின் காலத்தில் சிலர் அழிந்துபோக மற்றவர்களைல்லாரும் அகமைந்து வசப்பட்டார்கள். கடற்கரையிலுள்ள பட்டினங்களுக்குள்ளே தீராதகரம் மகாமென்மையுள்ளதாயிருந்தது அந்நகரத்தர் வியாபாரத்திலும் மாலும் சாஸ்திரத்திலும் பேர் பெற்றிருந்தார்கள். தீராதகரத்திராசாவாகிய கிராமென்பவன் சாலமோன் தேவாலையக் கட்டும்பொழுது அதற்குத் தவி செய்தான். அவர்கள் இருவரும் ஒருமித்து வியாபாரம் பண்ணும்பொருட்டுச் சிவந்த சமுத்திரத்தில் ஈசியன் கீபரென்னுமிடத்திலிருந்து கப்பற் கூட்டங்களை அனுப்பினார்கள்.

பெலிஸ்தியனைச் சூழ்விருந்த சீரியர், மோபேயர், அம்மோனியர், ஏதோமேயர் மீதியரென்னும் தேசத்தார் தாலிதின் காலத்தில் அவனுடைய இராச்சிய பரிபாலனத்துக்குக் கீழைமற்றிருந்தார்கள்.

பெலிஸ்தியனுக்குச் சமீபமான அராபிக் கண்டத்திருந்த ஆபிரகாமின் வங்கிஷத்தாருக்குள் இஷிமவேலர் மீதியர் ஏதோமேயரென்பவர்கள் விர்த்தித்துவெவ்வேறு தேசத்தாராகிச் சுயராசாக்களாலாளப்பட்டுவந்தார்கள். மோபேயர், அம்மோனியரென்னும் இராச்சியத்தாரும் சுயாதீனராயிருந்தார்கள்.

எகிப்து.—இக்காலத்தில் எகிப்து தேசம் தொழில்களிலும் சாத்திரங்களிலும் பட்டிருந்தது. சிலரெண்ணுகிறபடியோ பின் சரித்திரப்புத்தகம் மோசேயினால் எழுதப்பட்டிருக்குமாகிலக்காலத்திற்சோதிடமும் நிரசசாத்திரமும் சராசரநூலும் தேர்ச்சிபெற்றிருக்கும். மோசே எழுதிய புஸ்தகங்கள் மிகவும் வெளிப்படையும்திருத்தமும் உன்னதமுமானவா

சக நடைபுள்ளனவாம். இதனால் அவ்வ சனூலங்காரம் மிகுதியாய்ப் பரிசுத்தாவி யேவிய அருளிணால் தோற்றியதென்றெ ண்ணத்தரும்.

கிரேக்கதேசம்.— ஏதேனிராச்சியம் ஏறக் குறைய மோசே பிறந்த காலத்திற் சீசு ரப்பி என்பவனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதெ ன்று விளங்குகின்றது. கிரேக்கதேசத்தி லிருந்த சனங்கள் பற்பல தேசத்தில் நி ன்று கூடி வந்து அதில் அடைக்கலம்புகு ந்தார்களென்று தெரிகின்றது. அப்பொ முது அவர்களுடைய தேசாசாரம் விரித் தியடையாமல் மிகவுஞ் சொற்பமாயிருந் தது. தாவீதின் காலத்தில் பினியாதேச த்திலிருந்து கடமஸ் என்பவன் கிரேக்க தேசத்தில் வந்து கலைக்கியானங்களை மூத ன் முதல் ஏற்படுத்தினான். துறையீ நக ரமுற்றுக்கைபவிளக்கும் இல்லியட்டெ ன்னுங் காப்பியத்தைப் பாடிய கோம ரென்னுமாகிரியச் சாலமோனுடையகா லத்தில் வாழ்ந்திருந்தானென்று தோற் றுகின்றது.

ஆத்தமநிண்ணயம்.
[Child's Book on the Soul.]

அந்தியுணவிற்குப் பின்பு இஸ்தாஹூ ப்புத் துரைச்சாணி விசாள் தன் மரக்க ருவிகளைக் கொண்டு தரையிலே சிறு வீ டிகட்டி விளையாடலாமென்று உத்தரவு கொடுத்த பின்பு தனது தையல்வேலை யை எடுத்துப் பீடத்தினருகே உளுக்கா ர்ந்தான். உரோபோற்றுமீ அவருக்குப் ப க்கத்திலே தன்னுடைய சிறு நாய்காலியின் மேலிருந்து அந்தப் பருக்கைக்கல்லையும் முட்செவ்வந்திப் பூவையுங் கடிக்காரத்தை யுங் குறித்துத் தந்தாயார் இன்னும் தன் னூடே பேசவிருப்பித் தன் பையிலே முன்னெடுத்துவைத்த அந்தப் பருக்கை க்கல்லைத்திரும்பவும் ஏறிததுப் பீடத்தின் மேலே தங்கிருவருக்கு முன்பாக வைத் தான். தாயோ அந்தப் பிள்ளைகள் சித்தி ரைகொள்ளப் போகவேண்டிய நேரத் தை அறியும்படி தன் கடிக்காரத்தை மே சையின்மேலே வைத்தான். உரோபோற் றுசம்பாஷணைபண்ணத்தொடங்கினான்.

மகன். அம்மா, தோட்டத்திலே அந் தப்பருக்கைக்கல்லையும் கடிக்காரத்தை யுங் குறித்து நாம் பேசினபொழுது அந் தப்போசனைஞ் சாப்பிட்டபின்பு அவைக ணைப்பற்றி இன்னும் உன்னுடனே பேச வேணென்றீர் அவைகள் பேசவும் படிக் கவுங் கூடாத காரணமின்னதென்று என க்குத் தயவாகச் சொல்லும், ஆகிலும் அவைகளுக்கு வாயுங் காதுமில்லாதிருப்ப தே அதற்குக் காரணமென் றெனக்குத் தோன்றுகின்றது.

தாய். மைந்தா அதுவுமன்றி வேறுமு காந்திரமுமுண்டு சந்நேரக்கூறைய உன் அவையவ உறுப்புகளைப்போலவாயும், உ தமிகளும், பற்களும், நாவும் ஒரு சண ங்கணுக்கிருந்தும் அது பேசவும் வாசிக்க வும் படிக்கவுமாட்டாது.

மக. அப்படியிருந்தேறெயென்னும்

of these beauties of composition, must doubtless be attributed to inspiration. GREECE.—The kingdom of Athens is supposed to have been founded about the time of the birth of Moses by Cecrops. The people, who settled in Greece, appear to have been refugees from many nations; and society among them seems at this time to have been in its elements. It is supposed to have been in the time of David, that Cadmus introduced letters into Greece from Phenicia: and Homer, who celebrated the siege of Troy in his poem called the Iliad, is supposed to have flourished about the time of Solomon.

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.
DIALOGUE II.

AFTER tea, Mrs. Stanhope told Eliza she might play a little while with her wooden blocks, and build houses on the floor. She then took her sewing and sat down by a table, and Robert sat down by her, in his little chair. He wished to have his mother talk to him again about the pebble, the rose, and the watch. He had kept the pebble in his pocket, and now took it out and laid it on the table. Mrs. Stanhope put her watch too on the table, so that she might see, when it was time for the children to go to bed. Robert began the conversation.

Robert. While we were talking in the garden, mother, about the pebble, and the watch, you said you would talk more with me about them, after tea. Will you please to tell me the reason why they cannot speak or learn. I thought the reason was, because they have no mouths nor ears.

Mother. That is one reason, my son, but it is not all. A dog has a mouth, and lips, and teeth, and a tongue, very much like yours, but he cannot speak, nor learn to read.

R. But our dog Tray can make a noise. He barks very loud sometimes.

M. Can Tray say any words?

R. No, mother, not one. I wonder why he cannot, if he has a mouth, and lips, and teeth, and a tongue so much like mine.

M. Did you ever try to teach Tray to read?

R. No, mother, dogs cannot learn to read. But I have taught Tray to drive the ducks away from the yard in front of the house. And I have taught him to run after my ball and bring it to me, when I throw it away out into the road. But I wonder why he cannot learn to read. He seems to know many things.

M. He knows some things, Robert. But how many more things you and Eliza know, than poor Tray does. You and Eliza, too, can learn a great many more things and keep on learning as long as you live, and read a great many books, and get a great deal of knowledge. But Tray cannot do so. He knows about as much now as he ever will know.

[To be continued.]

THE LETTER WRITER.

LETTER VI.

The Lady's Answer.

MADAM, I KNOW not whether I am more affected with the modest representation of your affliction, or pleased that I have it in my power to assist you. You see, madam, that all human expectations are vain, and often attended with deception; when we think our circumstances are independent, there is generally some latent mischief hidden under the specious appearance: and this should teach us continually to look to that Providence which superintends the affairs of this lower world, and orders all for the good of its creatures. With respect to your two children, I have proposed the following scheme for their benefit. Let the boy think of some trade, to which his inclination leads him, and I will provide him with every necessary during his apprenticeship; and at the expiration of that term (if his behaviour is agreeable) advance something to set him up in business. As for the girl, let her be immediately sent to my house, where she shall be brought up along with my daughters, and every thing in my power done to serve her.

I expect that from time to time, you will communicate to me an account of your own circumstances, that I may be happy in alleviating every calamity. I am, &c.

நமது சனங்கன் சிலவேளை உளையிட்டு உரத்துக் குலைக்கும்.

தா. திறேயெஸ்னுஞ் சனங்கன் வாச கஞ் சொல்லக்கூடுமோ?

மக இல்லை அம்மா, ஒரு சொல்லையு மதுபேசமாட்டாது. என் உறுப்புகளைப் போல் வாயும் உதமிகளும் பற்களும் நாவும் அதற்கிருந்தாலும் அது பேசக் கூடாதிருப்பது எனக்காச்சரியந்தான்.

தா. திறே வாசிக்கப்படுக எப்போவா கிலும் பிரயாசப்பட்டாயோ?

மக. இல்லை அம்மா, நாய்கள் படிக் கவும் வாசிக்கவுங் கூடாது. அப்படியிருந்தும் வீட்டின் முன் தோட்டத்திலிருந்து வாத்துக்களைத் தூரத்திலிடும்படி க்கும் நான் விளையாடுகையிற் பந்தைய டிக்க அது தெருவுக்குத் தள்ளித் தூர மாய்ப்போனபொழுது அதை எடுத்துக் கொண்டவருட்படிக்குந் திறேக்குப் பழக்கியிருக்கிறேன். ஆகிலும் அது வாச ிக்கும்படி படிக்க இயலாதிருப்பதைக் க ண்டி ஆச்சரியமாயிருக்கிறேன். அது அ நேகக் காரியங்களில் வினவுள்ளதாகக் கா ண்கிறேன்.

தா. அது சிலகாரியங்களை அறிந்திருக்கிற து. அப்படியிருந்தும் உரோபோற்றே, திறே அறிக்கற காரியங்களைப் பார்க்கிலு ம் நீயும் விசாறும் இன்னம் அநேக காரியங்களைச் சாலும்வரைக்கும் படித்து ப்படித்துக்கொண்டேயிருந்து அநேக புதைகங்களை வாசித்து அதிக அறிவை ப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். திறேயோ அப்படிச் செய்யக்கூடாது. அது எப் பொழுதும் அறியக்கூடியவைகளைத் தா னே ஏறக்குறைய இப்பொழுதும் அநி ர்த்திருக்கிறது (அதாவது, அதன் அறிவுக் கு யாதொருதோர்ச்சியுமில்லை.)

சகலவித கா கி த வி ள க் க ம்.
சு ம். கா கி த ம்.
அந் தந் துரைச்சா ணைய னுத் தரம்.

அம்மா, உங்களுக்குக்குந் துன்பத்தை நீங்கள் தாழ் மையுடன் சொல்லியிருப்பதைக் கண்டெனக்குள்ள விசனமதிகமோ அல்லது உங்களுக்கு உதவிசெய்ய வேன்னாலாதும்படி சிரப்பதாலுள்ள சந்தோஷமதிக மோவேனக்குத் தெரியவில்லை. அம்மா, மனிதனென் னங்களைல்லாம் விண்ணென்றும் அநேக விதத்தற் ச த்செய்கின்றவைகளுள் ஒன்றுழங்களுக்குத் தெரியுமே. நமது செல்வத்துக்குத் துறையென்றும் இல்லையென் று நாம் எண்ணுங் காலத்தில்தேற்றதவொரு பொ ல்லாங்கருத்தச் செல்வத்துள் மறைந்திருப்பது வழக் கந்தான். ஆகையாலிதை அறிந்து சீப் பூலோக கா ரியங்களுக்குத் தலமையாய் நின்று அதிலுள்ள சீவா த்துமாகளுடைய நன்மைக்காக யாவையு நடப்பி க்கின்ற தேய்வத்தையே நாமென்நாளு நம்பியிருக்கவே ண்டியது. உங்களிரண்டு பிள்ளைகளைக்குறித்தும் அவ ர்களநன்மைக்காகநான் பண்ணியிருக்குமாலோசனை யென்னவேண்டும்,

பிள்ளையாண்டான் தனக்கீஷ்டமான ஒரு தொழி லை யோசனைபண்ணிக்கொண்டால் அவன் அதை க் கற்கும் பரியந்தம் அவனுக்கு வேண்டுவதெல்லா ங் கொடுத்து அந்தக் காலங்கழிந்த பின்புமவன் நடக் கை நலமாயிருக்குமாகில் அவனை அந்தத் தொழிலி ல் மர்த்தவொரு முதலுந் தருவேன். அந்தப் பேண்ணை யோவேனில்த நீமஷ்டமென் விட்டுக்கனுப்பிவிட்டவே ண்டியது. அங்கே அவனையென் பேண்களோடுவ ளர்த்ததென்னாலாகியவையெல்லாமவளுக்குத்தவீ செய் வேன்.

உங்களுக்குவருந்துன்பத்திற்கெல்லா நான் சந்தோ ஷத்துடனற்றல்செய்யும்படி. உங்கள் கேஷமசமாச் சார்த்தையெனக் கடிக்கடி தெரிவிப்பீர்களென்று நம்பியிருக்கிறேன். சீப்படிக்கு இன்னும்,

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராசாக்களின் வரலாறு.

(Continued from page 20.)

(க) மச்சப்பொருந்திய ஒரு மகாமண்டபத்தைக் குரும்புமாருக்காகவும் பொன்னினாலும் இரத்தினங்களினாலும் அலங்காரமாகக் கட்டுவித்துச் செப்போடுகளினால் வேய்த்து அனேகம் மாடமாளிகைகளையும் கட்டுவித்தான். அந்த மகாமண்டபம் (௩௩௩) முழுச் சதுரமானதாய் அம்மாத்திரம் உயரமுள்ளதாய் (தூசூ) கற்றுண்களின்மேலே நிறுத்தப்பட்டது. அல்லாமலும் அவனிர்ந்த இடத்திலே ஒரு பெரிய ஆலயத்தைக் கட்டி அதிற் செவிதாபனங்களைப் பண்ணிவைத்தான். அவனுடைய குமாரன் பட்டத்தூக்குத் திருந்தவனாயிருக்கவில்லை.

(௩௩௪) லே, துட்டகாமினியுடைய சகோதரன் இராசாவாகிப் (௩௩௪) வருஷம் அரசுசெய்தான். அவன் அனேகம் விகாரைகளைக் கட்டிவித்தான். அதற்கு முன்னே அவன் உறுகுணியிலே இருக்கிற பொழுது (௩௩௨) குளங்களையும் மாத்துறையில் முளகிரிவிகாரையையும் இன்னுஞ்சில கோபுரங்களையுமுண்டாக்கினான்.

(௩௩௫) லே அவன் குமாரன் அதுல்ல தநாயகனிராசாவாகி ஒரு வருஷமும் பத்துநாளும் இராச்சியம்பண்ணினபின்பு அவனைக் கொன்று அவன் தமையனிராச்சியத்தைத் தனதாக்கி ஒன்பது வருடமும் எட்டுமாதமு மரசுசெய்தான். அவனுஞ்சில விகாரைகளைக் கட்டுவித்தான்.

(௩௩௬) லே அவன் தம்பி களத்த நாகனிராசாவாகி ஆறுவருஷமரசுசெய்தான். அவன் மகாமண்டபத்தைச் சுற்றிலும் மதில்வைத்துத் திட்டிபோட்டு உருவெளியென்னுங்கோபுரத்தைச் சூழ மேடைபோடுவித்தான். அவன் மந்திரி மகாறத்தகன் அவனைக் கொன்றுபோட,

(௩௩௭) லே அவனுடைய தம்பி வட்டகாமினி என்னப்படும் (௩௩௭) வலகம் வாகுபட்டத்துக்கு வந்து இராசகுமாரனைத் தனதாக்கி இராசாத்தியையும் பாரிபாக்கியிருக்கும் (௩௩௭) மாதத்திலே உறுகுணியிலிருந்த ஒரு பிராமணனும் ஏழுதமிழருமாக வந்து கலகம்பண்ணினார்கள். அவர்களிற் பிராமணன் முன்னீடாக நின்று இராச்சியபாரந் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்று இராசனுக்கு ஓலையனுப்பினான். இராசா அதற்கு இராச்சியமுனக்குத்தான், தமிழரை மாத்திரம் இங்கே விடாமல்த் துரத்து என்று மறுமொழி சொன்னான். அப்போது பிராமணன் தமிழர்மேல் விழு அவர்கள் அவனைப் பிடித்துக்கட்டி இராசாவின் மேல் புத்தஞ்செய்ய, அவன் தன் பிள்ளைகளையும் ஒரு பெண்சாதியையும் தன்னுடனே கூட இரத்திலேநிழித் தப்பி யோடிப்போய்க் காட்டிலே மலைகளிலே வாசம்பண்ணினான்.

அவன் பெண்சாதிகளிலொருத்தியான சோமதேவியென்பவளை அவன் விட்டுப் போனபடியால் அவளுடைய செளந்தரி

யத்தைக் கண்டு அந்தத் தமிழரிலொருவன் அவளைக் கொண்டுபோய்விட,

மற்றொருவன் அனூராத புரத்திலிருந்த புத்தனுடைய பாத்திரத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். மற்ற ஐந்துபெயரிலொருவனுடைய புலகத்தென்பவன் பாகியனை மந்திரிபாசவைத்து இராச்சியமாண்டு (௩௩௭) வருஷமாகக்கொள்ள பாகியனை வனைக்கொண்டு பனையமாறனை மந்திரியாகவைத்து (௩௩௭) வருஷமரசுசெய்தான். பனையமாறனைக்கொண்டு பிளியமாறனை மந்திரியாகக் (௩௩௭) வருஷ மரசுசெய்தான். பிளியமாறனைக்கொண்டு தாதிகனை மந்திரியாகக் (௩௩௭) மாதமரசு செய்தான். தாதிகனைக்கொண்டு அனூராதபுரத்திலே (௩௩௭) வருஷமரசுசெய்தான். இவ்விதமாய் இவர்கள் (௩௩௭) வருஷமும் (௩௩௭) மாதமுமரசு செய்தார்கள். அக்காலத்திலே இராச்சியம் முற்றும் வெகு குழப்பமாயிருந்தது.

இக்காலத்திலே தான் யாழ்ப்பாணச்சரித்திரர் தொடங்குகின்றது. அதாவது கலியுகத்தில் (௩௩௭) வருஷின் சென்றகாலமாகிய கிறிஸ்து பிறக்க (௩௩௭) வருஷிங்களுக்கு முன்னே விசைய கூளங்கைச் சக்கிரவர்த்தியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு இராசாவாக முடிசூட்டி, யாழ்ப்பாடி அதற்கு யாழ்ப்பாணமென்று பெயரிட்டானென்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தவிராச்சியத்தின் பூருவமின்னதென்று பார்த்தால் அது நமக்கு வெளிக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணம் முற்காலத்திலே ஒரு மணந்திடலாய்ச் செடிகளாலும் பற்றைகளாலும் நிறையப்பட்ட ஒரு காடாக இருந்ததென்றும் அது சோழமண்டலத்திலிருந்து வந்த வீர இராகவனென்னும் ஒருவனுக்கு அவனுடைய இன்னிசையான யாழ்வாசிப்பைக்கேட்ட சந்தோஷத்திற்காகக் கண்டியிலிராசாவாலுபகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டதென்றும் சில சரித்திரகாரர் சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் பாண்டியிராசா அக்காலத்திலே இலங்கைத்தீவை ஆண்டானென்றும் யாழ்ப்பாடிக்குப் பாண்டியன்தானே கொடுத்தானென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அது தானே மெய்யென்று நம்ப இடமிருக்கும். ஆகிலும் இரண்டுஞ்சரி. ஏனெனில், பாண்டியன் இலங்கைத்தீவை ஆளும்படி கண்டியிலிராசாதானியை வைத்திருந்தான் ஆகையாற் கண்டியிலிராசா கொடுத்தானென்பதும் பாண்டியன் கொடுத்தானென்பதுஞ்சரி. அந்த யாழ்ப்பாடி குருடனுமாய் யாழ்வாசிக்கிறதில் மிகு நியுணனுமாயிருந்தான். பிற்பாடு அவனந்தப் பற்றை செடிகளெல்லாவற்றையும் வெட்டுவித்துத் தொண்டமண்டலத்திலிருந்து அனேகசனங்களைக் கூட்டிவந்து குடியிருத்தினான். அது அப்படியே குடியேற்றப்பட்டபிற்பாடு அதற்கு இயாழ்ப்பாணநாடென்று பெயரைக் கொடுத்தான். கொஞ்சக்காலத்திற்குப் பின்பு அதை ஒரு இராச்சியமாக எண்ணியும் தன்னுடைய பலவீனத்தை நினைத்து யாழ்ப்பாடியாகிறவன் ஓடமேறி வடநாடு மதுரைக்குப் போய்க் கிந்தேசுமகராசாவை நமஸ்காரம்பண்ணி இலங்கையின் வடக்குக் கடற்கரையிலோர் மணந்திடலென்னுங் காட்டிலே நான் சிறிது பூங்காவனம், வரிக்கை, வாழை, கமுகு, பனை, மா, புளி முதலிய பயிர்களை உண்டுபண்ணியும் நம்முடைய நாட்டிற் குடிசனங்களில் ஆயிரஞ் சனங்களைபுங் கூட்டிப் பயிருண்டுபண்ணினேன். அவ்விடமிராச்சியம்பண்ணி இராசாவாக இருக்கும்படி தங்கள் பிள்ளைகளிலொரு பிள்ளையைத் தரவேண்டுமென்று கேட்க, இராசா தன்னுடைய குமாரன் கையொன்று சொத்தியாயிருந்த பிள்ளையைக் கொடுத்தான். அந்தப் பிள்ளையை யாழ்ப்பாடி கூட்டிவந்து விசையகூளங்கைச் சக்கிரவர்த்தியென்று பட்டமுங்கட்டி அரசாட்சிபண்ணும்படி நிறுத்தி, மணந்திடலென்னுந் நாட்டுக்கு யாழ்ப்பாணமுமென்ற பட்டமுந் தரித்துத் தனதுநாடென்று யாவருஞ் சொல்லும்படிக்கு யாழ்ப்பாடியிருந்தான். அப்போ கலியுகத்தில் (௩௩௭) வருஷின் சென்றது. அதாவது கிறிஸ்துபிறக்க (௩௩௭) வருஷத்துக்குமுன்னே அதன் பின்பு கூளங்கைச்சக்கிரவர்த்தியுடைய மாமனாகிய திசையுக்கிரசெனென்கிற இராசாவின் மக்கள் சிங்கேசுவரென்கிறவனும்தருத்தப் பிறவல்லியென்கிறவளுமாக இலங்கைக்கு வந்தார்கள். அந்தப் பெண்பிள்ளை குதிரை முகமாயிருந்தாள். அவளுடைய குதிரை முகம் மாருத்தினால் வெகு தயரோடே இலங்காபுரியிலே வந்து கிரிமலைநாட்டிலேதீர்த்தமடினாள். அப்போ குதிரை முகம் மாறிப்போயிற்று. அதனால் அந்தப் பெண்பிள்ளை நீராடின நாட்டுக்கு மாவிட்டபுரமென்று பெயராயிற்று, என இலங்கைக்கல்வெட்டிற் சொல்லப்படுகின்றது.

கூளங்கைச் சக்கிரவர்த்தியென்பவனுக்குப் பிறகு அவனுடைய வமிசத்தார் இயாழ்ப்பாணத்தை யாண்டு கொண்டவர்கள், சக்கிரவர்த்திகளென்ற பட்டந்தரிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள். ஆகிலும் இயாழ்ப்பாணக்குடியேற்றமும் இராச்சிய சங்கதியுமினமேற் சொல்லப்படும்.

முன் சொல்லிய வட்டகாமினியென்பவன் வந்து தாதிகளைக்கொண்டு திரும்ப இராசாவாகித் தனது பெண்சாதி சோமதேவியுஞ் சிறைமீட்டு அனேக தான தருமங்களைப் பண்ணி சாபடிசத்திரங்களைபுங் கட்டி (௩௩௭) வருஷமாக இராச்சியம்பண்ணினான். ஆக அவனுடைய இராச்சியகாலம் (௩௩௭) வருஷமும் (௩௩௭) மாதமும் அக்காலத்திலே அவன் புத்தகுருமாரெல்லாரையும் ஒரு இடமாய்ச் சேர்த்து மிகுந்துவென்பவன் போதகம்பண்ணினநாள் முதல் சென்ற உராய் வருஷமும் (௩௩௭) மாதமும் (௩௩௭) நாளும் வாய்மொழியாய் வழங்கிவந்தபுத்தசகையோபதேசங்களை ஏடுகளி லெழுதுவித்தான். அல்லாமலும் அனேக விகாரைகளையும் புதுப்பித்தான்.

MORNING STAR.

Jaffna, February 27th, 1845.

MORAL INFLUENCE OF HINDUISM.

The Hindus, in support of the divine authority of their religion, can produce no testimony of its having ever turned a sinner from darkness to light and from the power of Satan unto God. The truth of the case, to every observer of the nature and genius of their religion, is too plain to be denied. It is plain, that Hinduism cannot produce these effects, because it contains no principles calculated to produce them. As a system of morals, it is utterly powerless; it is devoid of every thing calculated to produce effects similar to those resulting from the reception of the Gospel; neither does it propose any similar perfection of character. The moral character of its adherents is in fact a matter of little importance, on which its lays little or no stress. It is a religion of mere ceremonies, and, provided its adherents attend to the ceremonies and mummeries which it prescribes, it takes little or no notice of the vices in which they indulge.

Suppose, for instance, a man who is an atheist, a man who denies the existence of God, embraces the Hindu religion. Suppose that whilst he was an atheist, he was an adulterer, and a liar; that he was hard-hearted, extortionate, lascivious or covetous. On renouncing his atheistical principles and embracing Hinduism, will any moral transformation of character necessarily be produced thereby? Most assuredly not; because there is nothing whatever in any part of the system calculated to produce this effect. It is true that he will be required, according to the tenets of his new religion, to make certain Poojas, to attend to certain ceremonies, to abstain from certain kinds of food, to bathe in the Ganges, feed Brahmans, &c. and if these and other prescribed ceremonies of a similar nature are diligently observed, he may still continue his extortion, his adultery, and other vices, and yet be a good Hindu. But suppose this individual, instead of embracing Hinduism, embraces Christianity, the scene then is immediately reversed. A death blow is at once struck at all his former vices, and he cannot henceforth willfully indulge in the commission of any known sin. His Christian principles, regulated by Christian truth, and accompanied by a Christian influence, will produce a moral change in his character, which, on account of its completeness is figuratively called in the Scriptures, "a new birth." He will, if a true Christian, be born again of the Spirit of God, renounce the world, the flesh, and the devil, crucify the flesh, with its affections and lusts, pass from darkness to light, and from the power of Satan unto God. Under the genuine influence of these principles, he will set his affections above, and not on things on the earth, and habitually as the great business and most important end of life, "follow peace with all men, and holiness, without which, no man shall see the Lord." By becoming a Christian, he will become a better father, a better husband, a better friend, a better subject, and will uniformly endeavor, as the fruit of his religion, to discharge, as in the fear of God, all the duties of public, social, and domestic life.—*Rev. G. Mundy.*

NEW REGULATIONS FOR THE CIVIL SERVICE OF CEYLON.

The following Minute published in the Government Gazette, contains new and important regulations respecting the Civil service of Ceylon. They are aimed to secure for the different branches of the service, persons of highest merit and qualifications, without regard to length of service or seniority. They require the full and entire devotion of the public servants to the business of their respective departments and contemplate such an increase of pay where it is shown to be necessary as shall place the members of the service above the necessity of looking to other sources of income for the maintenance of their families. Inefficient civil officers are not only not to be promoted but will not be allowed to remain in the public service. A knowledge of the native languages is to be regarded an essential qualification for promotion. There is to be added to the Civil establishment not more than six nor less than four writers, drawing salaries of £200 per annum, who are to be regarded as candidates to fill any vacancies that may occur in the service. The Governor is authorized to recommend any of the native or settled inhabitants of the Colony whose claims and qualification may in his opinion peculiarly fit them for the service. Candidates for writers, or for promotion in the service, before their appointment must pass a creditable examination as to their general attainments and their proficiency in the native languages before a Board of Examiners.

The provisions of these regulations appear most just and impartial. They offer the fairest inducements to incumbents of Office to the faithful and zealous discharge of their several duties; they open a door of honorable enterprise to young men of ambition (natives as well as others); and can hardly fail to secure a more thorough and efficient administration of the operations of every department of Government.

MINUTE BY THE GOVERNOR.

1. THE RIGHT HON. THE SECRETARY OF STATE has had under his consideration the condition of the Civil Service of

this Colony, and in pursuance of His Lordship's instructions His EXCELLENCY THE GOVERNOR has to lay down the general rules under which it is intended that the Civil Service of the Colony shall hereafter be conducted.

2. His Lordship has observed that in all the accounts which have reached him, he finds a most unhappy unanimity as to the low state of feeling which has of late years crept into the Civil Service, particularly among the junior members, and that it has been in general characterized by want of that zeal, ability and exclusive devotion to the public interests, without which it is impossible that the public service can be conducted in a manner advantageous to the people or acceptable to the Government.

3. His Lordship is disposed to attribute this unsatisfactory condition of the service principally to the paralyzing effect of a constant attention to seniority in promotions, the consequent absence of any hope of advancement by reason of superior merit, and to the smallness of the salaries (in the absence of any provision for Pension) which has induced a great proportion of the Civil Servants to look to Agricultural pursuits as a means of improving their income.

4. In order to overcome these evils, it has been determined by Her Majesty's Government to revert in a considerable measure to the system existing previously to 1832; to form a Civil service on an extended scale; to make such increase of the emoluments of any particular office, where such increase can be shown to be necessary to enable prudent public servants to maintain themselves and their families without looking to other sources of income; and to allow pensions on the principle of the English Superannuation Act, with such modifications of the scale therein laid down as the peculiar circumstances of a tropical Colony render necessary, and (in order to meet cases of distinguished merit) with provision to admit of retirement on moderate pension at an earlier period than the Act allows.

5. On the other hand it is the determination of Her Majesty's Government no longer to tolerate inefficiency, and inefficient Civil Officers will therefore not only not be promoted, but they will not be allowed to remain in the public service.

6. The Civil Service will in future consist of all Officers who shall have been permanently appointed (and confirmed by the Secretary of State) to any of the Offices enumerated in the annexed list.*

7. It is the view of Her Majesty's Government in making these rules to enlarge the field of selection of properly qualified persons for appointment to the public service, but the fact of any Officer being included in this list will give him no claim whatever to promotion on the ground of seniority, and no attention whatever will be paid to any representation that claims founded on seniority have been overlooked.

8. No Military Officer on full pay will be considered as belonging to the Civil Service, though holding temporarily a situation belonging to that service.

9. The privileges of the Civil Service will for the future be attached to offices and not to persons; a permanent appointment to any Office in the Civil Service will constitute an appointment *de facto* to that Service, and the acceptance of any Office out of the line of the Civil Service will disentitle such Officer to the privileges of that Service during his tenure of it.

10. All Officers included in the Civil Service will be eligible to succeed to the more important situations, but no individual, whatever his length of service, shall be entitled to promotion, unless he is ascertained to be not only competent, but the most competent person whom the Civil Service may offer to discharge the duties of the vacant Office; in the event of their being no competent Officer on the spot, or of peculiar circumstances requiring such a measure, the Secretary of State will appoint to any of the Superior Offices direct from home.

11. In considering the qualification of a candidate for promotion, a knowledge of the language of the district in which he is to be employed will always be required.

12. His Lordship has directed that it be distinctly understood that no Civil Servant will be permitted to engage in any Agricultural or Commercial pursuit for the sake of profit, and that all who may have done so must within a reasonable time dispose of their property or retire from the public service, and that this rule be fully and promptly carried into effect; the penalty of any evasion of the bona fide compliance with this rule will be immediate dismissal.

13. As already established, leave of absence from the Colony will not be granted to any member of the Civil Service unless satisfactory arrangements can be made for the discharge of the duties of his Office without removing any other Officer from his employment; and the Financial and Judicial Department will, as far as practicable, be kept distinct, Officers holding Judicial situations therefore will not in general be employed to discharge temporarily the duties of Financial situations and vice versa.

14. There will be added to the Civil Establishment for the future not more than six nor less than four writers, drawing salaries of £200 per annum each, who shall be eligible when they have complied with the prescribed conditions to fill any vacancies which may occur on the Civil Establishment.

15. All writers will be appointed by the Secretary of State. 16. At the commencement of each year, the Governor will submit to the Secretary of State a report of the vacancies which may be expected in the course of the year; the arrangements he would propose for filling them, and the number of writers he may be necessary to appoint to replace those expected to be promoted. The Governor will at the same time recommend any of the native or settled inhabitants of the Colony whose claims and qualifications may in his opinion peculiarly fit them for the Civil Service. On the receipt of such report by the Secretary of State the requisite number of writers will be between 18 and

17. Writers sent out from England will be between 18 and 21 years of age, and will be examined by the authorities at Haylebury as to their qualifications for such an appointment.

18. Writers will in the first place be attached to one of the principal Public Offices. They will be examined at any period they may present themselves within eighteen months of their commencing to draw their allowances, as to their general attainments, and their proficiency in the native languages.

19. No writer will be appointed to any Office on the Civil Establishment, until he shall have produced to the Governor a Certificate from the President of the Board of Examiners that his general attainments are satisfactory and that he has acquired a fair knowledge of the language of the district in which he is intended to act. If any writer shall fail to produce such Certificate within eighteen months, his appointment will be considered as cancelled from the termination of that period.

* The List will be given in our next No.

20. Any writer who may accept a temporary appointment will not be thereby removed from the list of writers, or in any way relieved from the operation of the above rules but he will not draw his allowance as a writer while holding any temporary appointment.

21. Gentlemen recommended by the Governor to be appointed writers, will be subject to an examination in Ceylon by the Board of Examiners similar to the examination at Haylebury to which writers appointed by the Secretary of State are subjected.

22. Gentlemen specifically appointed by the Secretary of State to any of the junior situations in the Civil Service will not be liable to examination before entering upon the duties of that Office, but they will not be eligible to be promoted to other appointments in the Civil Service until they shall have obtained the Certificates prescribed in respect to writers.

By His Excellency's Command,
F. ANSTRUTHER,
Col. Secretary.

Colonial Secretary's Office,
Colombo 14th February, 1845.

Remarkable operation for the cure of Consumption.—The Medical Gazette contains an article from the pens of Dr. HASTINGS and Mr. ROBERT STOKES, Surgeons, descriptive of a remarkable operation for the cure of consumption, by the perforation of the cavity of the lungs through the walls of the chest. It consists in making an opening between the ribs into the cavity which forms in the lung during the latter stages of consumption. The immediate effects of the operation (which requires only a few seconds for its performance, and which causes but slight pains) in the case in question was the diminution of the frequency of the patient's pulse, which fell in 24 hours from 120 to 68; freedom of respiration, the want of which had been a very distressing symptom; loss of cough and expectoration, both of which had been very severe. This operation which has established the possibility of curing this hitherto fatal disease, appears to have been completely successful. The report of the condition of the patient a month after its performance being that he was rapidly regaining his flesh and strength, whilst his respiration had become natural, and his pulse had fallen to 80, and his cough and expectoration had wholly ceased.

What Next?—The Calcutta Englishman has a notice of an "Oriental Chop House" about to be established at that metropolis, for the accommodation of Hindus.—What will our readers say to this! A Hindu Eating House where all the dainties of the season are to be served up both in European and native style; and supplied to subscribers either at the establishment or at their own houses. If the Hindus go on at this rate, Beef and Pork will soon become good caste articles. Arrack and brandy drunk in secret, have long been allowed, and why should not beef be admitted to the List?—We hardly know whether this movement should be attributed to the progress of intelligence or of sensuality.

NOTICE.—The little sheet Calendar sent to our Subscribers with No. 2. of the Star, is found to have been erroneously printed; February having been allowed 29 days, as in Leap year. We have therefore printed a new and correct edition which is issued with this No.

The Sessions of the Supreme Court commenced at Jaffna on Wednesday the 12th Feb. 1845 before the Honorable WILLIAM O. CARR, Esq. Senior Puisne Justice. Divine service was previously attended in the Fort Church, the Rev. J. C. ARNDT, Colonial Chaplain, officiating.

S. J. BOILEAU, Esq. Deputy Queen's Advocate, conducted the prosecution and C. G. KOCH Esq. and F. F. TOUSSAINT Esq. Proctors for Prisoners—

Messrs. Advocate LANGSLOW and HICKS also appeared at the Bar.

There were altogether 20 Cases in the Calendar for trial—of which case No. 2, against Diogoe Istakz for murder was withdrawn for want of evidence.

Case No. 4, 3 Prisoners charged with Conspiracy, Forgery, and false personation tried and convicted.—

Case No. 6, Pooder Wyravan was tried for Arson and acquitted;—Case No. 8 was tried for Robbery, but acquitted;—Case No. 9 tried of arson, but acquitted;—Case No. 10, 3 Prisoners tried for forgery and acquitted;—Case No. 11, Prisoners tried for Cattle-stealing and convicted;—Case No. 12, 4 Prisoners charged with Manslaughter, withdrawn by the Dep. Queen's Advocate, Case No. 13, 1 female Prisoner tried for Forgery and acquitted—Case No. 15, 2 Prisoners for arson withdrawn by the Deputy Queen's Advocate—Case No. 16, 3 Prisoners charged with cutting, assault and Robbery, tried and acquitted—Case No. 18, Bouda a Singalese was indicted for Burglary and Robbery committed at the house of the Rev. S. O. GLENIE, at Trincomalie, and convicted. He was sentenced immediately to receive 75 lashes, and 5 years imprisonment at hard labor in chains.

On Wednesday and Thursday the Supreme Court was occupied with the trial of a case of conspiracy in which a father-in-law was charged with falsely accusing his Son-in-law of Arson before the Justice of the Peace at Chavagachery. The Prisoners were acquitted.

On Friday the Court was engaged in trying a case of Perjury. Verdict not guilty.

Arrivals.—The Rev. S. O. GLENIE and Lieut. LUCAS of the Ceylon Rifles, from Trincomalie to attend the Sessions of the Supreme Court.

Major COCHRANE, and his daughter recently from England, arrived at Jaffna from Colombo, a short time since.

The Rev. S. O. GLENIE preached in the Fort Church last Sunday in the morning in Portuguese through Mr. J. MATTHEISZ, the Catechist, and in the evening in English.

J. PRICE, Esq. District Judge of Jaffna has been appointed acting Police Magistrate and acting Commissioner of the Court of Requests for Jaffna during the vacancy of W. K. Burleigh, Esq. who is acting for the Government Agent in his absence.

Conviction for Perjury.—On the 4th of Jan. one Christian Appoo appeared before H. O'Grady, Esq. Justice of the Peace at Kandy, and upon his oath charged Mr. Henry Fletcher and the storekeeper attached to his estate, with an assault, exhibiting the wounds he pretended to have received. The complaint appearing to be a false one he was committed to take his trial for perjury and at the late sessions of the Supreme Court at Kandy he was tried and convicted of Perjury. The three

witnesses be brought for his defence were indicted for trial for the same offence.

Colonial Secretary's Department.—It is understood, that a gentleman named Kyder, a lawyer by profession, is coming out from England to preside over all legal matters connected with the Colonial Secretary's department. The creation of such an office is most judicious, provided the person appointed to it is competent to discharge the important duties that will devolve upon him.—*Colombo, Obs. Feb. 13.*

Government connection with Idolatry to be discontinued.—Instruction have been received from the Secretary for the Colonies requiring that the military honors, and official deference heretofore paid to Buddhism in the Central Province, be discontinued.

The Law of Marriage in India.—By the Draft of a new act published in the Calcutta Gazette of the 29th ult. it is declared that all marriages, whether of European or native Christians celebrated by dissenting ministers or even by civil officers will be valid to all the intents and purposes of matrimonial union.

Discovery of hidden pieces of lead in Scinde.—5,592 pieces of lead worth 125,000 Rupees, have been discovered, buried in the earth in Scinde.

Fire at Maulmain.—Seven hundred and seventy-three houses, besides great quantities of rice, timber and other merchandize, were lately destroyed by fire at Maulmain.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Overland mail Packets were received in Jaffna on the 26th instant. Intelligence is brought from Europe to January 7. We give below a brief abstract of that which which is most calculated to interest our readers.

The Queen and Prince Albert were about to visit the Dukes of Wellington and Buckingham. It was reported that the Queen's domestic circle would probably be graced by a new scion of royalty by the close of summer.—WILLIAM DUDLEY RIDER Esq. has been appointed assistant Secretary for the island of Ceylon.—THOMAS THOMPSON Esq. has been appointed Superintendent of Police for the island of Ceylon.—The pending negotiations of the government with the Peninsula and Oriental Steam navigation company for the conveyance of a monthly mail between Suez and Calcutta and China, have at length been concluded, and are to go into immediate effect with respect to Calcutta, and with respect to China in August next. It is said the government contemplate the ultimate extension of Overland communication to the Mauritius and Australia.—It was stated by the Chairman of the Board of directors, that measures had been taken for completing the severance between the government of India and the idolatrous observances of the natives.—The Protestant Bishop of Jerusalem has received full permission from the Sultan to build an English Church on Mount Zion. Mr. Galloway the engineer has left for Egypt to commence the railway between Cairo and Suez.—A prospecting of a great Indian Rail-way is before the public, embracing lines 1,300 miles in length and requiring a capital of £5,000,000.

The excitement of the Puseyite controversy is daily extending; and the laity are strengthening themselves in their opposition to clerical innovations. It is thought there will be an extensive secession from the Established church and free Protestant Episcopal churches established, where divine worship may be performed in a manner agreeable to the simplicity of the Gospel.

DEAR SIR, Jaffna 12th Feb. 1845.

Our Communication of the 28th ultimo and your Editorial remarks thereon being calculated to create a breach in the fondly cherished good understanding between us and yourself, we feel as anxious as ever to avoid it by offering the following remarks in further elucidation of our last communication, and we will feel sincerely thankful to you for giving them publication in your valuable columns.

We, in the first place assure you that nothing is further from our motives than to impute malice to you, and if we did so, which we fully deny, we must candidly own, that we have sadly abused the ample opportunities, we had of being acquainted with Europeans, and particularly with men of your position in life and their moral and virtuous principles.—We are Mr. Editor too well conscious of the useful and sincere traits of your pursuits to mistake them for maliciousness, but we having been strongly impressed that the unfair and untrue remarks appeared against the Catholic Bishop and Priests have emanated from the party whom you have called in your article to have been the aggrieved party.—Our charge of malice, sarcasm, &c. were apparently intended for them and as such it is our sincere wish that the same should be understood by your readers.

That with regard to your opinion of the insufficiency of the contradiction put in by us against the several allegations which your article contained, we have to state, that to avoid prolixity we denied the main and principal points upon which the charge stood. Considering that the removal of the chief pillars of the fabrication would have effected the total downfall thereof, but a contradiction in verbatim, being now desired, we take this opportunity of availing ourselves of your advice and informing the public.—That on the new year's day, no fracas occurred among the Roman Catholics of Jaffna; that the Bishop did not celebrate mass in St. James' Church on the new year's day; that there was no occasion given to the attendants at St. Mary's to be indignant, that there was no mob collected to interrupt the solemn proceedings in St. James' Church, and that there was no intention on the part of any to bring or maintain any prosecution either against His Lordship the Bishop or the priests or against both.

That the arguments in defence of the priesthood was never intended to represent them to be any thing else but men and much less was it intended to raise them above the naturally sinful propensities which they are subject to in common with other men or to say that there have been no instances of their having betrayed their own frailty as

St. Peter himself had done, but the argument was only advanced to shew that they have denied to themselves most of those comforts of life which are calculated to tempt a man to a multitude of sins and that they became true Eunuuchs for the sake of the kingdom of heaven.

We regret to find that you are rather unreasonable in your remarks with regard to the circulation of Scriptures amongst the Catholics. We can safely assure you, that the Catholic Church abounds with scripture knowledge and it is even there that Martyn Luther of Mansfield himself was taught in Scripture, our church has all its pure rites founded upon Scripture, and we admit "Search ye the Scriptures" to be a precept of our Bible and a transgression thereof is considered sinful, but what our church forbids us not to read is the vulgar, and wrong translation of God's words by others than orthodox believers, and lastly we say that having Levites of God or in other words, divines and priests to read and expound the holy oracles of God to us is an early institution and privilege enjoyed by the Christian church, both under the old and new dispensation which we dare not now usurp.

We are, Dear Sir, Your obedient Servants

S. MODR. NICHOLAS. P. BASTIANPULLE.
A. SOOSEPULLE. W. PAUL.
S. SAVERYMOOTTOO. S. PHILIPPYA.
A. SOOSEPULLE. S. SAVEREMOOTTOO MODR.
R. INNASSIMOOTTOO.

To the Editor of the Morning Star.

SIR, We the undersigned principal members of the Congregation attached to St. Mary's Church at Kareoor do hereby declare that on the new year's day last past, His Lordship the Roman Catholic Bishop did not read Mass in St. James' Church but read it in St. Mary's Church and that there was no occasion for any one to feel indignant at any of the proceedings of our worthy Bishop and Priests, and consequently no fracas occurred amongst the Catholics at Jaffna. And we do further declare that there was no attempt on the part of any either to interrupt the proceedings of St. James' Church or to subject His Lordship or the Priests to any prosecution and that every thing stated in the article which appeared in the Morning Star of the 16th January is untrue, We are, yours obediently,

SANTIAGOPULLE PHILIP KOOROGALSONY Mud. EDIR-
NICHOLASPULLE PHILIP VERASINGAM
VESANTE ANTONEPULLE MARKPULLE YANAPIRAGAS-

Remarks on the above.

We accept the retraction made by the writers of the above communication, of not having intended to impute malice to the Editor of the Star in their former communication; and are happy to find that we enjoy so much of their good opinion. This we should be as sorry as they to have altered, but we conceive the interests of truth to be paramount to all personal considerations, and therefore feel called upon to oppose to the statements they have now put forth, a few remarks of our own. We are sorry to see such respectable names attached to a paper denying that there was a fracas among the Roman Catholics of Jaffna on new year's day—and that there was no occasion given to the attendants at St. Mary's to be indignant. We do not know whether to attribute this denial to the circumstance, that the parties are not very well acquainted with the English language and have used words without properly understanding their meaning or to an overgrown zeal on their part to defend the characters of the Roman Catholic Priests. We are willing their cause should have the benefit of this denial over their names, but we are not willing our readers should think we put forth the statement in our issue of the 16th ult. without any good grounds for believing it to be true. We should observe that there is a great difficulty in obtaining the exact truth in relation to this matter, as generally, the Catholics, out of dread of excommunication or some other evils, dare not tell what they know; and it is only when they are violently angry with their Priests, or when they can speak in the assurance that what they say will not be used to their disadvantage, that they will give testimony against them. The testimony of an angry man is of course not to be taken without abatement. Having thus premised, we have to say, notwithstanding the denial given above, that we have good grounds for believing, that there was a fracas among the Roman Catholics of Caroor on last New year's day, and that there was occasion, real or imaginary, for the attendants at St. Mary's to be indignant at the proceedings of the Priests on that day. These two are notorious facts, and have been topics of common conversation by multitudes. We are not quite sure what the particular occasion of the excitement was, but that there was a loud excitement, deserving the name of fracas, all the inhabitants of Caroor know as well as we; and so do the subscribers of the above documents. It is therefore with great regret that we see them stepping so far in their denials. It cannot fail to injure them and the cause they would sustain.

From the best information we have been able to obtain we think the facts of this case are pretty nearly these: That the proper and accustomed mass for New year's day, which is different from the ordinary daily mass has been for a great number of years back celebrated exclusively in St. Mary's church, which on this occasion is regarded as common to the attendants of both churches. That on the last New year's day many people had assembled as usual at St. Mary's church to attend the New year's mass, and were surprised and indignant on learning that the New year's mass was to be celebrated in St. James' church. That the utensils used for mass were carried

from St. Mary's to St. James' church either without the leave of the Moopoo or head Overseer, or in some other unusual way, so as to provoke the people. That the indignation of the people was so great as to exhibit itself in threats of violence towards the priests, and in the absence of many from the mass performed at St. James'. That the subject was in some form presented to the notice of His Lordship the Bishop by the Moopoo of St. Mary's, or some of the chief men of that church.

We do not wish to protract the controversy on this subject and should not again have adverted to it, but in self-defence against the denial now put forth, of well known facts.

பிரியமுள்ள அய்யாவே,

சென்ற மாதம் அந்நாடா நங்கள் தமக்க்கெழுதிய கடிதம் அதைச்சுட்டிய தமது விசேஷநூல் நம்முடைய பேருக்கு மையிலல்லாப்பய் ஒங்கிருக்கின்ற நல்மெண்ணைத்தீர் சீர்துபெத்தையுண்டிடுபடுத்தக்கூடியதாயிருப்பதால் அதை நீக்கக்கொள்ளும்விருப்பம் மிஞ்சினோம் நாம் முன்னெழுதிய கடிதத்தை விளக்கிய சொற்பவிசேஷங்களை இப்போ தமக்க்கனுப்புக்குமே அதை உங்கள் மேலான தாணகயிற் பிசாசுஞ்செய்வது எங்களுண்மையான வந்தவையையெய்யும்.

முதலே தமக்கு நாம் நிச்சயித்தறிவிப்பது வஞ்சனையையெய்யோனாத தம்மைக்கூறுவது சற்றுமெங்க ளெண்ணெயல்ல. நங்களைநாருபாதும் அப்படிக்கூறவில்லை. அப்படியே நாம் கூறல் நாம் ஜோப்பாகண்டத்தவர்களுடனும் விசேஷமாய்த் தமது நிலையையெய்யோர்களுடனுஞ் சஞ்சரிக்கவுண்டாயிருந்த நம் சமயங்களையும் அவர்களின் சுகீர்த்தமனவும் நேர்நெறியானவுமெண்ணங்கனாயுமறிந்தும் அதைத்தீங்காங் வழங்கினோமென்று நோயறிக்கையிடவேண்டிய குராய்மாம். கனம்பொருந்திய பத்திராதிபனே தாம்பயிலுந்தொழிலினது நன்மையானவும் உண்மையானவும் நோக்கங்கனா நாம் நன்றாயறிந்திருப்பதால் அவைகளை வஞ்சனையின் கீர்கைகளென்று கோண்டு போகோம். ஆற்ற கத்தோலிக்கச் சபையாரின் ஜாசுதருப்பிசாசுத்தும் மற்றது குருமாருக்கமோத சீர்துநெறயற்றவுண்மையற்றவும் விசேஷங்கனா தமது கடிதத்தில் நட்டமடைந்தோனான்கூறிய சீர்து பேயரிடமிருந்துண்டு பட்டதென நாம் பேலப்படியெண்ணும்படியான குராயிருந்ததன்மையினால் நாம் கூறிய வஞ்சனை பழிச்சொல் முதலியவை அவையையச் சாரும்படியெய்ன்ற வேறென்றல்ல. அவ்வீதமேயத்தை உமதுதாராகையை வாசிக்கும்யாவரும் விளங்கவேண்டியதே எங்களுண்மையானவிருப்பம்.

உமது சங்கதியிற் கூறிய பலவிசேஷங்கனையும் நாம் மறுத்தோமேயு போதாதெனத் தாமெண்ணுவதில் அதைத்தகுறித்துச் சொல்லுவது சுருக்கம் நன்கென வேண்ணக் துற்றமாய்க்கூறிய பததியில் விசேஷமானவையையும் பிரதானமானதையும் மறுதலித்தோம். அதெப்படியென்பில் பெயர் மாள்கையினதாவாயிருந்த நடுத்தூவணப் பிடுங்கினால் அம்மாள்கை ஆதாங்கெட்டு முழுதுங் கீழிடிந்து விழுமெனவேண்ணன் ஆனால் சொல்லுச்சொல்லாயெய்திமறைகூறி அழிப்பது நன்கெனக்கண்டிருப்பதால் தங்கள் புத்தியின்படி இச்சமையத்தில் பிறசித்தமாயறிவிப்பது.

பிரகிட்டவருஷப்பிறப்பினன்று யாழ்ப்பாணமிருக்கு கத்தோலிக்கச்சபையாருக்குள் யாதொரு பிரிவினை உண்டுபடவில்லை ஜாசுதருப்பிசாசுதயவர்கள் அத்தினத்தில் சந்தையோதமையோர்கோவிலில் பூசாராதனை நடப்பிக்கவில்லை. பேரிய மாதாவின் கோவிலைச்சேர்ந்தவர்கள் துறையுபுகிறதற்கு யாதொரு முகாந்தாமிருக்கவில்லை. சந்தையோதமையோர்கோவிலில் நடைபித்த தேவாராதனைக்கெட்டுச் சல்பண்ணும்படி. சேனந்திரண்டேழும்பவும்லை. மேலும் யாதொருவரின்ன்கிலும் ஜாசுதருப்பிசாசுதயை அல்லது குருமாரா அல்லது இரூபெனாயும் பிராதுபண்ண எண்ணவும்லை.

குருமாரின் நடையின் நன்மைக்காக எழுதிய குராயத்தைக்கொண்டு அவர்களான மனுஷாலலாமல் வேறென்றும் காட்ட நனைக்கவும்லை அல்லது சகலமனுஷருக்கும் பொதுவாயிருக்கிற ஜயல்பாகவேயுண்டான பாவசிந்தையைத் துறந்தோர்களென எண்ணவும்லை. அல்லது அரிச்சயிச்சுவுட்டபெருமென்பவருக்குத்தானும் சம்பவித்ததுபோலவர்களுள் தங்கள் பேலகீனத்தைக்காட்டிய சமையங்களில்லையென்று சொல்லவும்லை. ஆளுநக்குராயமுறாத்தது மனுஷனைத் தீளான பாவத்துக்கு அனுப்பியெடுக்கக்கூடியதான அனேக சீரிய சலாக்கியங்களைத்தேர்வையன்றேய வேறுத்துத் தங்கவாக்கருத்தரினாச்சயத்துக்காக உண்மையான அண்ணகர்களைக்கொண்டார்களென்பதை உணர்த்தும்படிதான்.

கத்தோலிக்கச் சபையாருக்குள் உண்டாயிருக்கும் வேதவாக்கியத்தின் விஸ்தாரத்தைக் குறித்துத் தாமேழுதிய விசேஷங்கனா நீதியினத்தைச் சார்ந்ததாயிருக்குதென்பதைக்கண்டு வியாதுலமடைக்குமே. நிச்சயமாகவே நங்கள் தமக்கறிவிக்கிறு கத்தோலிக்கச்ச

POET'S CORNER.

SELF CONSECRATION.

My faith looks up to thee,
Thou Lamb of Calvary;
Savior divine!
Now hear me while I pray;

May thy rich grace impart
Strength to my fainting heart,
My zeal inspire;
As thou hast died for me,

While life's dark maze I tread,
And griefs around me spread,
Be thou my guide;
Bid darkness turn to day,

When ends life's transient dream,
When death's cold sullen stream
Shall o'er me roll;
Blest Savior, then in love,

A MOTHER'S LOVE.

Happy is he who knows a mother's love.
What is so pure? The patriot expects fame, the friend sympathy, and the lover pleasure.

What is so firm? Time and misfortune, penury and persecution, hatred and infamy, may roll their dark waves successively over it, and still it smiles unchanged.

THE GOSPEL.—The Gospel does what was never effected by any other system. It dethrones sin from the heart—it restores the impress of Deity upon the soul—it reconciles man with his Maker—it bears up its possessor under a weight of afflictions—it converts a dungeon into a sanctuary—it makes martyrdom joyful

The finest bread hath the least bran, the purest honey the least wax, and the sincerest Christian the least self love.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

Noah leaving the Ark.

[See Genesis viii.]

The waters prevailed upon the earth one hundred and fifty days Then they began to abate; and soon after the ark rested upon the mountains of Ararat. About two and a half months after this, the waters had subsided below the mountain tops; and after four months more, the waters had all retired to the oceans and seas, and the earth was dry.

நோவாப்பேழையைவிட்டிறங்கினது.

[உற்பத்தியாகாண்டம், அ. அத்தகாம்.]

வையக வரைப்பில்நான்-ழவைம்பதாகவே-மன்னும்பிரவாயநாதன்-வற்றலால்பேழையாராதேன்பதோர்-வரையிடவதீந்ததற்பின்-மதியாண்டமாயிடைச்-சற்றுநீர் வற்றவே-வரைமுடிகளுந்தோன்றின-மற்றுமதிநாலின்மேல்-வாரிவாருதிநண்ண-மான்லம்வறத்தலாலே-துய்யவனுரைத்தபடி-தன்னுடன் பேழையுட்-டொதுசாராங்களுடனே-தொல்புவியிடத்தற்று-நோவா வியந்துதன்-றுணவழித்திருந்துபாராத்-துட்டவுலகத்தினுக்-கெம்பிரான்செயலிறை-குந்தவக்-கொடுமைகண்டே-துவணயாகியக்கேடு-தன்வணயனுகாமலருள்-குட்சவத்சயாட்செயாந்-செய்யபெருநன்றியை-மறந்ததாதற்றதன்-செய்கையுங் கிறிஸ்துவோந்-தியப்பவமொடுநாய-மேவாமலே கருவண-செயுமாட்சகனென்னவே-செகமீதுவருமென்னு-முரையை விசுவாசித்த செயலுமே தேரியவன்றேர்-சிறந்த பலபீடத்தி-லளவிலாப் பூசவண திருந்தப்புரிந்தானதால்-ஐயனுமவந்தீன்பி-பிரவாயத்துலகிவண்-யழித்திடேனெனவரைந்தான்-ஆயினுங் கொடியர்மேற்-றேவகோபுற் செறிந்-தப்பிரவாயத்தைமானும்-அன்னவர்க்கப்பேழை-யென்னக் கிறிஸ்துமற்-றனுதுறர் விசுவாசிகள்-அழிவற்றுவாமவே-கழிவுற்று வாழ்வறாமவிசுவாசாமே.

TO BE SOLD.

The Materials of the Bungalows at the undermentioned places heretofore occupied by the Customs Supervisors. The materials of each Bungalow will be sold in one lot as they stand, and it will be for the purchasers to take them down and remove them.

The Sale will be held on the spot at the time stated.

Kangasontorre in Tillipally on the 28th February—Upset price £15

Covelam, in Caradive, on the 28th Feb.—Upset price 10s.

Tulleke Tiddel, in Mullipattoo, on the 28th Feb.—Upset price £5

W. K. BURLEIGH, Actg. Assistant Agent,

அறிவித்தல்.

ரேகிங்கப்பாவயிசெரென்ஊம் உத்தியோகஸ்தர் முக்குடியிருந்த இடம் கீழ்க் கண்டிருக்குமிடங்களிலிருக்கும் வங்களாவின் தளபாடங்களை விற்பனவுபண்ணுகிறதற்காக,

ஒவ்வொரு வங்களாவின் தளபாடங்களும் அவைகளிருக்கிறபடியே ஒரே கூறக விற்கப்படும் அவைகளைப்பிரிக்கிறதற்குத்தேவப்போகிறதும் கொள்வினைகாரர் பிறமாயிருக்கும். இதன்பின் குறித்திருக்கிற தினங்களில் அந்தந்தவிடத்தில்விற்பனவுவிற்கப்படும்.

காங்கேசன் ஊறையில், மாசி மீ. ௨௮ தேதி.—தாபித்தவலை. பவுயுடு.

கோளத்திள், மாசி மீ. ௨௮ தேதி.—தாபித்தவலை. சிலியு.

துலுக்கிடலின், மாசி மீ. ௨௮ தேதி.—தாபித்தவலை. பவுயுடு.

விற்பனவின் கொந்தீசு ரொக்கப்பணமாயிருக்கும். இயாழிப்பாணம் கச்சேரியில், தௌராசு ஆ. மாசிமீ. ௨௮ தேதி.

நா. அத்தகாம்.

நடுவுநிலைமை.—On Equity.

நயன. கெடுவகவையா துலகநடுவாக நன்றிக்கட்டங்க்யான்றழவு. பு. நடுவுநிலைமையாகிய நீதியையுடையவனைத்தருமத்திலே நிலைத்தவனுடைய வறுமையை வறுமையாகக் கொள்ளாருயர்ந்தோர் செல்வமென்ற கொள்வார்—எறு.

The great will not regard as poverty the low estate of that man who dwells in the virtue of equity. Drew.

CONTENTS.

History and Chronology - 25
Child's Book on the Soul - 27
The Letter Writer - ib.
Brief historical view of Ceylon - 28
Moral influence of Hinduism - 29
New Regulations for the civil service of Ceylon - ib.
Minute by the Governor—Remarkable operation for the cure of consumption - ib.
What next—Notice - ib.
Summary of English Intelligence - ib.
On the Roman Catholic Fracas - 30-31
Editorial Remarks - 30-31
Solution of a Mathematical Query - 32
Poet's Corner—Self consecration - ib.
A mother's love—The Gospel - ib.
Noah leaving the ark—Notice - ib.
Meteorological Register &c.—Cural - ib.

Table with 10 columns: Date (FEB. 11 to 24), Barometer, Thermometer (1st and 3d columns), Depression of the wet-bulb Thermometer, Course of the wind, and REMARKS. It contains detailed meteorological data for Batticotta.